

ולקח משלו, וואז (שמות יב) פסח הוי לה, ודאי. שעד כאן לא היה פסח לה. אשרי אלה שיזועים ומיחדים יהוד קונים כמו שצעריך. כתוב (שם יד) אלחי מסכה לא מעשה לך, וכתחזוק אחוריו את חג המצות תשמר. מה (עשה) זה אצל זה ? אלא כך פרשיה, מי שאוכל חמץ בפסח (פאלו עובד בוכבים ומולות לעבד לדם, שכן הסוד בר הוא - שחמץ בפסח) כדי שעבוד לכוכבים ומולות הוא.

בא וראה, פאשר יצאו ישראל ממצרים, יצאו מירושות שלם, מירושות אחרית, מהרשויות ההיין שנקראות חמץ, לחם רע. ועל זה נקראים פוכבים ומולות כה, וזהו סוד של יציר הארץ, עבדה הארץ, שנקראות גם כן - שאר. וזהו יציר הארץ, שפהו הוא יציר הארץ בגין אדם כshawor שבעסה, שנכנס במעיו של אדם מעט מעת, ולבטוף מתרפה בו עד ששל הגוף מערב בו. וזהו פוכבים ומולות. ועל זה כתוב, (תהלים פא) לא יהיה לך אל זר. אל זר ודאי.

את חג המצות תשמר. רביה יודה פתח, (ישעיה) חידלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא. פסוק זה פרשיהו, אבל מה זה חידלו לכם מן האדם ? וכי מזahir לו לאדם להמנע משאר בני אדם אפלוי הם גם אין מפנו ימצאו בני אדם שלא יתקרבו אליו באלו לעולמים ? אלא זה פרשוהו במני שמשפכים לפתח חברו להבicia לו שלום. ואני נני באני אותו בפסוק אחר, שפתחות (משל כי) מברך רעהו בקול גדול בפרק השפכים קללה תחשב לו. וכך על פי שהכל טוב, אבל מה זה חידלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו ? אכן ציה הקדוש ברוך הוא לאדם ומהירות אותו להשמר מיאלו בני

באילוב, ונטייל מדיליה. ובדין (שמות יב) פסח הוא לדיי ודאי. דעד השטא לא היה פסח ליי. ובאין אינון דידייע ומיחדי יהודא דמאיריהן פדקא יאות.

בתיב (שמות לו) אלחי מסכה לא תעשה לך, וכתיב בתיריה את חג המצות תשמר. מאי (עדי) האי לגביה האי. אלא כי אויקמו, מאן דאכילת חמץ בפסח (באילו עבד בוכבים ומולות למפלח לרמתה, דהא ריא כי הוא דחמי בפסח) במאן דפלח לפוכבים ומולות איהו.

הא חזי, בד נפקו ישראל ממצרים נפקו מרישו דלהון, מרשו אחרא, מההוא רשו דאקרי חמץ, נהמא בישא. ועל דא אקרי כוכבים ומלות כי, ודא איהו ריא דיציר הארץ, פולחנא נוכראה, דאקרי אויף כי שאר. ודא איהו יציר הארץ בבר נש, בחרمير בעיטה, ועל במעוי דבר נש זעיר זעיר, ולבתר אסגי ביה, עד דכל גופא אתערב בהדריה. ודא איהו כוכבים ומולות. ועל דא כתיב, (תהלים פא) לא יהיה לך אל זר. אל זר ודאי. את חג המצות תשמר, רביה יודה פתח, (ישעיה ט) חידלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא. האי קרא אויקמו. אבל מי חידלו לכם מן האדם, וכי אזהר ליה לבר מהי חידלו לכם מן האדם, בני נושא. אויף אינון נמי נש לאתמנע משאר בני נשא. אויף אינון אלין לגביה, ישתקחין בני נשא דלא יקרבו אלין באליין לעלמיין. אלא כי אויקמו במאן דאשפים לפתח אדחוירה למיחב ליה שלם. ואני אויקמן ליה בקרא אחרא, דכתיב, (משל ט) מברך רעהו בקול גדול בפרק השבטים קללה תחשב לו. וכך על גב דכלא שפיר. אבל מי חידלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו. הכא פקיד קידשא בריך הוא לבר נש, ואזהיר ליה